

Arrest

nr. 239 275 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2019 wordt de verzoeker door de politie aangetroffen in onregelmatig verblijf. Een administratief verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld. De verzoeker wordt gehoord en vult een vragenlijst in. De politie van Antwerpen stelt een proces-verbaal op.

Op 28 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies), alsook een beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). De verzoeker nam diezelfde dag nog kennis van deze beslissingen.

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de verwijderingsbeslissing met vasthouding (bijlage 13septies), die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 28/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: A. H.

geboortedatum: (...) 1995

geboorteplaats: T. E.

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn mama en zus nog in Senegal wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14.02.2016. Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14.02.2016. Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 26/11/2013, welke werd geweigerd door het CGVS. Op 04/04/2016 werd deze aanvraag na een negatieve beslissing van de RVV definitief geweigerd.

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Lambrechts Woluwe geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat hij homo is.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 26/11/2013. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14.02.2016. Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing bevat de volgende motieven:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 28/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : A. H.

geboortedatum : (...) 1995

geboorteplaats : T. E.

nationaliteit : Senegal

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 28/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14.02.2016. Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag werd geweigerd.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn mama en zus nog in Senegal wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door de gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe op 25/06/2015 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 8 februari 2020 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst, Senegal.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 28 november 2019, die in de bijlage 13septies is vervat.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 28 november 2019, die in de bijlage 13septies vervat zit.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, die in de bijlage 13septies vervat zitten

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge*, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan de verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 4 juni 2020 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

"(...) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (...)"

Daar waar de verzoeker op deze vraag niet schriftelijk heeft gereageerd, heeft de verweerder een aantal stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker op 8 februari 2020 effectief werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Senegal. Het 'verslag vertrek' vermeldt dat de verzoeker zonder verzet is vertrokken naar Dakar.

Deze gegevens worden door de advocaat van de verzoeker niet betwist.

Nu de verzoeker inmiddels werd verwijderd naar zijn land van herkomst, rijst de vraag welk concreet voordeel de verzoeker nog kan halen uit de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens die in de bestreden bijlage 13septies vervat liggen. Deze beslissingen werden immers reeds volledig ten uitvoer gelegd en een eventuele nietigverklaring ervan geeft de verzoeker nog geen recht op binnenkomst of op verblijf in België. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden akte heeft derhalve geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoeker.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitend geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij steeds verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen

wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden akte, geeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting aan dat er inderdaad geen belang meer is bij de vernietiging van de bijlage 13septies. De advocaat van de verzoeker geeft aan dat er wel nog een belang is wat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, betreft.

Er werden bijgevolg geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoeker, in de huidige feitelijke omstandigheden, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de in de eerste bestreden akte besloten beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

Het beroep is, wat deze beslissingen betreft, niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep tegen de volledige akte van de bijlage 13septies van 28 november 2019 niet ontvankelijk is.

Omtrent de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van drie jaar dat werd opgelegd bij beslissing van 28 november 2019 (bijlage 13sexies), zijn er geen ontvankelijkheidsbezwaren. Het enig middel zal bijgevolg enkel worden onderzocht in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing, die verder wordt aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de artikelen 5.b en 11, lid 12, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het recht om te worden gehoord, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker begint zijn uiteenzetting met de volgende, louter rechtstheoretische toelichting:

“Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er. de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcée -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet . « § 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002. nr 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de

décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: « § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 met gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn. « 3 Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in. »

Behalve de loutere citering van artikel 74/11, §1, lid 1, van de vreemdelingenwet, hebben deze uiteenzettingen enkel betrekking op de vaststelling van het onregelmatig verblijf en de verplichting tot terugkeer. In zoverre uit deze toelichting al een concrete kritiek zou kunnen blijken, kan deze enkel worden betrokken op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze kritiek kan dan ook niet onderzocht worden (zie punten 3.2. en 3.3.).

De verzoeker betoogt voorts als volgt:

“In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11 §1. lid 2.2° van de Vreemdelingenwet). Daarom zou er een risico op onderduiken bestaan (artikel 74/14 §3.1° van de Vreemdelingenwet).

Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door het feit dat: «4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14 02.2016 Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing ».

Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet : « risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure. een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet: « Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval ».

In casu is de motivatie van de bestreden beslissingen stereotiep en wijst ze niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval. Bovendien is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast. Ten slotte is het opleggen van een inreisverbod van drie jaar disproportioneel.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.”

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet bepalen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad wijst erop dat het thans bestreden inreisverbod uitsluitend werd getroffen met toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Dit blijkt duidelijk uit de vermeldingen die in de bestreden beslissing zijn aangebracht (aankruising van het tweede toepassingsgeval). De gemachtigde heeft enkel aangeduid dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en hij heeft dit verder als volgt toegelicht:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/02/2016 (13qq) welk ter kennis werd gegeven op 14.02.2016. Op 13/04/2016 kreeg betrokkene een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 23/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Hoewel de gemachtigde, louter ten overvloede, ook heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken is, blijkt aldus uit de motieven van de bestreden beslissing dat het inreisverbod niet om deze reden wordt opgelegd, maar om reden dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 14 februari 2016 en zulks niettegenstaande hij op 13 april 2016 een verlenging kreeg van de termijn om het grondgebied te verlaten tot 23 april 2014. De gemachtigde geeft uitdrukkelijk aan dat dit bevel de vorige beslissing tot verwijdering is die niet werd uitgevoerd. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van het risico op onderduiken.

De kritiek dat de motivatie van de bestreden beslissing stereotiep is en dat zij niet wijst op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval, is bijgevolg gericht tegen een louter overtollige motivering. Aangezien de beslissing om een inreisverbod op te leggen reeds volledig wordt geschraagd door de niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker geen gevolg gaf aan een vorige beslissing tot verwijdering en aangezien artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet in dit geval gebiedt dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod, kan de verzoeker geen belang doen gelden bij zijn kritiek betreffende het risico op onderduiken.

De overige kritiek, dat geen van de in *“artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen”* werden toegepast, houdt blijkens de tweede paragraaf van dit artikel verband met beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze kritiek kan niet onderzocht worden aangezien, wat het bestreden bevel betreft, geen ontvankelijk beroep voorligt en aangezien het bestreden inreisverbod niet werd opgelegd om reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De overige kritiek van de verzoeker is beperkt tot de loutere bewering dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar disproportioneel is en dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft waarom aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde heeft zijn beslissing hieromtrent als volgt verantwoord:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag werd geweigerd.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn mama en zus nog in Senegal wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door de gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe op 25/06/2015 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Deze motieven stellen de verzoeker genoegzaam in kennis van de redenen waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar.

De gemachtigde geeft tevens duidelijk aan waarom er in de eerste plaats een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat de verzoeker geen gevolg gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd betekend op 14 februari 2016. Ook de juridische grondslag wordt vermeld, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aldus is het bestreden inreisverbod, zowel wat de loutere afgifte betreft als wat de geldingsduur betreft, afdoende gemotiveerd in het licht van de door artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht. De loutere bewering dat de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd, volstaat uiteraard niet om de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

In de mate dat de verzoeker gewag maakt van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Aangezien de verzoeker geen enkele kritiek naar voor brengt op de hoger weergegeven motieven om te verantwoorden dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, toont hij ook niet aan dat deze motieven in complete wanverhouding zouden staan tot het besluit om bij het opleggen van het bestreden inreisverbod en in het concrete geval van de verzoeker te opteren voor een geldingsduur van drie jaar.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel of van artikel 74/11, van de vreemdelingenwet is niet aangetoond. De verzoeker toont evenmin een manifeste beoordelingsfout aan.

Het middel is voor het overige niet ontvankelijk. De verzoeker heeft immers niet verduidelijkt op welke wijze het bestreden inreisverbod de artikelen 1, 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet zou schenden, terwijl hij ook niet toelicht waarom de artikelen 5.b. en 11.2. van de Terugkeerrichtlijn, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht zouden zijn geschonden door de beslissing om hem een inreisverbod (van drie jaar) op te leggen. Hoger werd reeds aangegeven dat de kritiek betreffende de bijlage 13septies niet kan worden onderzocht aangezien het beroep, wat deze akte betreft, niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden akte. De verzoekende partij heeft voorts geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE